

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 95/07

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. Š., J. L., zastúpeného advokátom Mgr. R. U., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 28. februára 2006 sp. zn. 9 C 154/04 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. októbra 2006 sp. zn. 17 Co 149/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2007 doručená sťažnosť Ing. R. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len

„okresný súd“) z 28. februára 2006 sp. zn. 9 C 154/04 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 11. októbra 2006 sp. zn. 17 Co 149/06.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd citovaným rozsudkom zamietol jeho žalobu o náhradu škody proti odporcovi Slovenskej republiky - Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Proti rozsudku podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, v ktorom žiadal, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil, pretože pri svojom rozhodovaní neúplne zistil skutkový stav veci a nevykonal sťažovateľom navrhnuté dôkazy, a preto, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa sťažovateľa *«Zo všetkých vykonaných dôkazov, či už svedeckých výpovedí svedkov (člena dražobnej komisie - p. M. a účastníka dražby p. JUDr. B.) vypočutých v súvisiacom konaní sp. zn. 13 C 212/2004 vedenom na Okresnom súde v Žiari nad Hronom (s obsahom ktorých sa v zmysle sťažovateľovho dôkazného návrhu mal konajúci súd oboznámiť), či z listinných dôkazov pripojených k sťažovateľovmu písomnému podaniu doručenému do predmetného spisu dňa 19. 05. 2005 jednoznačne vyplýva, že v rámci predmetnej dražby orgán vykonávajúci túto dražbu - prostredníctvom členov dražobnej komisie a licitátora (na rozdiel od obdobnej dražby zaznamenananej písomnosťami uvedenými pod bodmi 5, 6 predmetného podania) nielen že účastníkom dražby tvrdil, že draží ale skutočnosti aj dražil nehnuteľnosť - nebytový priestor, čoho jasným dôkazom je okrem dražobnej vyhlášky a výšky či spôsobu výpočtu dražobnej zábezpeky a ceny predmetu dražby najmä skutočnosť, že na základe potvrdenia uvedeného pod bodom 3 uvedeného podania vykonali pracovníci právneho predchodcu odporcu sami právny úkon smerujúci k vkladu vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti do príslušnej evidencie nehnuteľností. Sťažovateľ vo svojom odvolaní taktiež uviedol, že táto skutočnosť je v absolútnom logickom rozpore s tvrdením súdu o „domnienke“, že predmetom dražby je i nehnuteľnosť, veď v prípade, ak by predmetom dražby bolo len právo „užívania“ prevádzkovej jednotky tzv. „dražba do nájmu“, potom by pracovníci právneho predchodcu odporcu v zmysle*

príslušných ust. zák. č. 427/1990 Zb. iniciovali uzavretie zmluvy o užívaní (nájme prevádzkovej jednotky a v žiadnom prípade by nepodávali návrh na vklad vlastníckeho práva do KN v prospech vydražiteľky (takýto postup bol obvyklý v prípade dražby zdokumentovanej písomnosťami uvedenými pod bodmi 5, 6 môjho podania zo dňa 19. 05. 2005). Nakoniec k zápisu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na vydražiteľku aj v skutočnosti došlo (...) R. F. bola zapísaná ako výlučná vlastníčka nehnuteľností (...).»

Okresný súd „nevzal pri rozhodovaní do úvahy ani písomné vyjadrenia právneho predchodcu odporcu napr. predložený List Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. 1249/296/OSTM/98/5412 zo dňa 14. 8. 1998 (...).

(...) sa taktiež nevysporiadal s návrhom jeho právneho zástupcu, v zmysle ktorého sa mal porušovateľ 1 zaoberať prejudiciálne otázku platnosti resp. neplatnosti samotnej dražby a následne spravodlivo rozhodnúť“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je teda vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04). Z tohto vyplýva (ako správne uvádza sťažovateľ) právo účastníka konania, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, majúcej základ v právnom poriadku Slovenskej republiky, vrátane medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré sú súčasťou jej právneho poriadku (IV. ÚS 77/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 271/05).

Na strane druhej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam vyplývajúcim z príslušných zákonných noriem (obdobne napr. III. ÚS 331/04, III. ÚS 294/05).

Z citovaných ustanovení ústavy okrem iného vyplýva, že ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde sa môže fyzická osoba alebo právnická osoba domáhať iba zákonom ustanoveným postupom (čl. 46 ods. 1 ústavy) a v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Z obsahu sťažnosti a najmä z jej petitu vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

postupom a rozsudkom okresného súdu z 28. februára 2006 sp. zn. 9 C 154/04 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 11. októbra 2006 sp. zn. 17 Co 149/06.

Sťažovateľ sa v predmetnom sporovom konaní domáhal náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Tak ako okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni, aj krajský súd rozhodujúci v odvolacom konaní sa podľa sťažovateľa nevysporiadali ústavne konformným spôsobom s jeho argumentáciou a navrhnutými dôkazmi, ktorými odôvodnil opodstatnenosť žalobou uplatneného práva, pričom dôvody uvedené v ich rozhodnutiach sú pre nesúlad so zisteným skutkovým stavom z ústavného hľadiska neakceptovateľné. Tým došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol rozhodnutie okresného súdu, ako aj rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s rozhodnutím krajského súdu, ktorý si osvojil skutkové zistenia a právny názor okresného súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„V odôvodnení rozhodnutia vo veci samej okresný súd konštatoval, že i v prípade uplatnenia náhrady škody podľa § 18 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, základným predpokladom vzniku takejto zodpovednosti je preukázanie nesprávneho úradného postupu, v danom prípade právneho predchodcu odporcu, t. j. Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku, preukázanie existencie škody a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V tomto prípade navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal nesprávny úradný postup právneho predchodcu odporcu v rámci realizácie dražby podľa zák. č. 427/1990 Zb., nepreukázal akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu úradného postupu podľa vyššie citovaného zákona pri realizácii predmetnej dražby a taktiež dostatočným spôsobom nepreukázal vznik samotnej škody, a už vôbec nie príčinnú súvislosť medzi škodou a údajným nesprávnym úradným postupom na strane právneho predchodcu odporcu. Navrhovateľ odôvodňoval nárok na náhradu škody tým, že škoda mu vznikla v súvislosti so zaplatením úrokov z úveru, ktorý uzavrel na zabezpečenie kúpnej ceny pre nehnuteľnosť, ktorú nadobudol od R. F., ďalej škodu odôvodňoval tým, že táto mu vznikla titulom nájomného, ku ktorému bol zaviazaný prenajímateľovi Závodom SNP a. s. v Ž. H. právoplatnými rozhodnutiami súdov a tiež v dôsledku úhrady dani pre mesto Ž. H. v čase, kedy bol evidovaný na príslušnom liste vlastníctva ako vlastník predmetnej prevádzkovej jednotky, ktorú v minulosti nadobudla

jeho právna predchodkyňa R. F. v rámci predmetnej dražby podľa zák. č. 427/1990 Zb. Okresný súd ďalej uviedol, že samotná existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná a nemožno ju len predpokladať, pričom vzťah medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný. Keďže v tomto prípade navrhovateľ tento bezprostredný vzťah nepreukázal, neunesol v tomto smere dôkazné bremeno a preto súd jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Proti rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel (...). V podrobnom odôvodnení uviedol, že nesúhlasí s názorom okresného súdu, pretože podľa jeho názoru je zrejmé, že odporca, resp. pracovníci právneho predchodcu odporcu pri realizácii predmetnej dražby porušili viaceré ustanovenia zák. č. 427/1990 Zb. (čo v rámci konania podrobne vyargumentoval), a to predovšetkým tým, že postupovali spôsobom, v zmysle ktorého označili a dražili taký predmet dražby, ktorý v súlade s vtedy platným právom dražiť nemohli a nemali. Tým uviedli účastníkov dražby, vydražiteľku R. F., ostatné inštitúcie a v neposlednom rade cez zapísaný údaj v príslušnom liste vlastníctva aj jeho do omylu, že predmetom platnej dražby bola okrem iného aj nehnuteľnosť - prevádzková jednotka. Tým mu spôsobili škodu, ktorú si uplatnil v tomto konaní, pretože podľa jeho názoru dostatočne preukázal, že sa jeho majetok na základe uvedených skutočností zmenšil. V prípade, ak by odporca, resp. jeho právny predchodca bol konal v súlade s ustanoveniami zák. č. 427/1990 Zb., predmetný zápis ohľadom vlastníckeho práva vydražiteľky k prevádzkovej jednotke by nebol vykonaný, a on by nebol vstupoval do záväzkovoprávných vzťahov ani s vydražiteľkou, ani s bankovou inštitúciou a ani s mestom Ž. H. a Závodom SNP a. s. Ž. H. V tomto vidí bezpečné preukázanie príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom odporcu, resp. jeho právneho predchodcu. (...)

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací vec prejednal v medziach daných odvolaním, v rozsahu určenom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi náhrady (presne špecifikovanej) škody podľa § 18 ods. 1 pôvodne platného a účinného Zákona

o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (zák. č. 58/1969 Zb.). V zmysle tohto ustanovenia štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedenej v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť). Ako správne uviedol okresný súd, citované ustanovenie predpokladá, že sa jedná o prípady vzniku škody, ktoré boli vyvolané inou než rozhodovacou činnosťou štátnych orgánov. I v tomto prípade musí navrhovateľ preukázať existenciu základných predpokladov objektívnej zodpovednosti, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, v tomto prípade existencia nesprávneho úradného postupu odporcu, resp. jeho právneho predchodcu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade jednoznačne preukázaná a nemožno ju len predpokladať. Vzťah medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný, t. j. napr. ak v dôsledku už vzniknutej škody dôjde k ďalšej škode, ku ktorej nesprávny úradný postup nesmeroval.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že v prípade uplatňovaného nároku, ktorý si navrhovateľ uplatnil ako škodu, takýto bezprostredný (t. j. priamy, resp. nesprostredkovaný) vzťah neexistuje. Navrhovateľ totiž nepreukázal (a ani objektívne nemohol preukázať), že mu uplatňované náklady vznikli v priamej príčinnej súvislosti s podľa jeho názoru nesprávnym úradným postupom odporcu, pretože osobne nebol nikdy v priamom (bezprostrednom) právnom vzťahu s odporcom. Z eventuálneho nesprávneho úradného postupu odporcu mohlo vzniknúť podľa § 18 cit. zákona právo na náhradu škody len vydražiteľke (R. F.). Ako vyplýva z obsahu spisu (ktorého súčasťou sú i iné rozhodnutia súdov, súvisiace s prejednávanou vecou), navrhovateľovi vznikli uplatnené náklady nie v priamom dôsledku s úradným postupom odporcu (ako to už bolo konštatované), ale v dôsledku inej skutočnosti - neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú navrhovateľ uzavrel s R. F. dňa 27. 1. 1993. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nie nepodstatnú skutočnosť, že z Rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Cdo 5/02 zo dňa 25. 6. 2002 vyplýva, že uvedená kúpna zmluva bola absolútne neplatná i z dôvodu formálnych nedostatkov, za ktoré v žiadnom prípade nezodpovedá odporca.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd na zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto ho aj ústavný súd považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa považovať za neodôvodnené a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Z jeho záverov týkajúcich sa rozhodujúcich právnych otázok nevyplýva extrémny nesúlad so zisteným skutkovým stavom, jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Sťažovateľ uplatnil v konaní, ktorého výsledok napáda sťažnosťou na ústavnom súde, žalobu o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, ku ktorému malo dôjsť v čase, na ktorý sa vzťahuje právny režim zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (obdobne III. ÚS 363/06, I. ÚS 276/06).

V každom prípade tento postup krajského súdu pri posudzovaní relevantného skutkového stavu a pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutkové zistenia súdov v danom prípade nie sú „v extrémnom rozpore so zistenými skutočnosťami“. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by napadnutý právny názor krajského súdu mohol nahradiť iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by

bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Sťažovateľovi súdy neodopreli spravodlivosť, ibaže jeho žalobnému návrhu v danom prípade nevyhoveli. Ústavou zaručené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.